

„Nevesto? Ne, ne, nima.“

Povedal je Klari, da je Antonov prijatelj, najboljši prijatelj, a njega danes ni v mestu, ker je moral po silnih opravkih nekam na deželo. In že toliko lepega je slišal o njej od Antona, že toliko lepega! Sladko in slaje je govoril, Klara je poslušala, šla je z njim lahkega srca, saj je vendar Antonov prijatelj. Stopila sta celo v dve štacuni, v prvi ji je kupil svetel, zlat obesek in ga ji pripel na prsi, v drugi ji je kupil šop nageljčkov.

(Konec prihodnjič.)

Žvrgoli škrjanček.

Žvrgoli škrjanček v zraku,	Srpi svetli že odpeli,
v belem skrit oblaku —	njivo so poželi,
Želo žito zlatoklaso	oj, presladka ti ženjica,
dekle črnolaso.	krotka prepelica!

Srčno, gorko me objemi,
v hišo me nevesta spremi —
vsa kot roža rdeča,
bodi moja sreča!

C. Golar.

Spomenik.

Pred mano grob, ves razcvetel . . .
Nad njim se dviga kamen bel.

In v marmora brezčutni mraz
narisane prelepe oblike:

Devojka s črnimi očmi,
devojka, ki zdaj v grobu spi.

A spodaj v kamen izklesán
v vrsticah dveh je ves roman:

„Ah, v cvetu let umrla je,
ker njega krogla strla je . . .“

Aleksij.